

man mange Gange maa gøre med Hensyn til Forholdene ude paa Landet, at de ere saa smaa, at Banebestyrelsen maa trykke sig ved yderligere Udgifter dertil. Andragendet har naturligvis, før det kom til Rigsdagen, været hos Baneautoriteterne, og der foreligger derfor blandt Bilagene en Skrivelse af 21de Februar 1900 til Bestyrelsen for Vandløse Grundejerforening, og der anføres noget, som er ubegribeligt for os andre, medmindre vi faa nogle Oplysninger derom. Der staar nemlig, at man anser det for betænkeligt at foretage et Anlæg af den foreslaaede Art paa Grund af Kjøbenhavns umiddelbare Nærhed, og at man ikke har set sig i Stand til at foretage videre i Sagen, da man er bange for, at den foreslaaede Ordning ved Vandløse kan faa Indflydelse paa Kjøbenhavns Banegaardsforhold, naar de blive fuldt ordnede. Det er noget, vi ikke begreb i Finansudvalget, og vi anmode derfor den ærede Minister om at tage sig af Sagen. Men jeg skal endnu gøre en Bemærkning, som maaske kan hjælpe til, at denne Sag kunde gaa i Orden. Jeg er nødt til at gøre den Bemærkning paa egne Vegne, thi den støtter sig paa Oplysninger, der ere komne mig i Hænde, siden Sagen har forladt Finansudvalget. Der er kommet Folk derude fra med Materiale til Oplysninger om Sagen, og jeg har tilladt mig at indlemme det blandt Sagens Bilag. De have leveret mig endogsaa tvende udmærkede Kort, hvorved det bevises, at det, hvis der sker en Udvidelse til Holdeplads, vilde være højst urigtigt at lægge denne Holdeplads der, hvor Billetsalgsstedet nu er, fordi der ingen offentlig Vej er der. Efter det Kort, jeg staar med her, viser det sig, at alle Vejene ere private. Derimod ligger der 1,000 Alen Nordvest for, altsaa længere ude, en offentlig Vej, som kaldes Aalekistevej, og de mene, at det vilde være naturligt og rigtigt at flytte Holdepladsen hen til det Sted, hvor Banelinien skæres af denne Vej. De Folk, der ere komne med disse Oplysninger, have været saa heldige at være udrustede saaledes, at der her foreligger en lovformelig Erklæring fra en Mand, som jeg med den højterede Formands Tilladelse skal tillade mig at oplæse, da den kun er paa 3 Linier. Den lyder saaledes: „Undertegnede forpligter sig herved til uden Vederlag at afgive det til en Station eller Holdeplads paa Frederikssundsvejen ved Aalekistevejen fornødne Areal. — Vandløse, den 26de Februar 1900. N. C. E. Foss“. Og saa er der to Vitterligheds-

vidner. Jeg vil altsaa henstille til Ministeren og anmode hans sagkyndige om, naar denne Sag henvises til Ministeren, ikke alene at imødekomme Andragendet, saa at der kan blive en Holdeplads i Stedet for Billetsalgsstedet, men ogsaa at se disse Dokumenter efter, hvorved de maaske ville komme til det Resultat, at naar der skal gøres noget, saa er det rigtigt at flytte Holdepladsen 1,000 Alen længere mod Nordvest til den offentlige Vej. Det er paa Forhaand sikret, at de kunne faa gratis Jord til Holdepladsen, og det, at den flyttes 1,000 Alen længere ud, vil ogsaa gøre, at der ikke bliver den Hindring, man paa-bæraaber sig, at Foranstaltningen vil faa Indflydelse paa Kjøbenhavns Banegaardsforhold. At der saa gør sig private Interesser gældende for det Steds Vedkommende, hvor den nu ligger, og maaske ogsaa der, hvor den kommer til at ligge, det er ikke andet, end hvad vi vide, altid er Tilfældet, at der er nogen, der kan lukrere ved Statsforanstaltninger, men det bør ikke være det bestemmende. Jeg har sagt mine sidste Bemærkninger for mit eget personlige Vedkommende, da det ikke har været fremme i Udvalget. Efter mit Skøn er det den eneste rigtige og fornuftige Maade at ordne Sagen paa; thi det er virkelig galt at oprette Holdepladser paa et Sted, hvor man er afhængig af private Veje. I sin Tid under Indenrigsminister Ingerslev var det, naar der skulde oprettes Holdepladser eller Billetsalgssteder, det første man maatte være klar over, om Vejforbindelserne vare i Orden, ellers kunde det blive en kostbar Historie, thi naar Folk vidste, at de skulde have Holdepladsen, vidste de ogsaa nok, hvad de vilde have for deres Jord. Hermed skal jeg paa det bedste anbefale Sagen og navnlig henlede Opmærksomheden paa de sidst her af mig fremdragne Oplysninger.

Jeg kommer dernæst til Andragendet Nr. 68, og for at spare Tid vil jeg tillige omtale Nr. 104, der hænger sammen dermed, hvad for Resten ogsaa Andragendet Nr. 106 paa en Maade gør. Nr. 68 kommer fra syv Grundejere i Aarhus og gaar ud paa en Forandring i Reglerne for Sæmsættningen af Jernbane-Taksationskommissionerne, medens Nr. 104 er indgivet af fire Grundejere i Viby lige uden for Aarhus om fornyet Taksation af deres ved Anlæg af Aarhus—Hammel Banen eksproprierede Ejendomme. Vi have, som bekendt, flere Ekspropriationslove. I Forordningen af 1845, der stammer fra Tiden før den fri Forfatning, er der ikke Tale